

Zlaté pokolení

Autor: Michael Bell

V antropologických kruzích dnes převažují dvě základní teorie o zrodu moderního člověka. Tou první je hypotéza „africké kolébky“, podle níž se dnešní lidé vyvinuli z primitivní hominidní rasy, která před asi sedmdesáti tisíci lety začala ze své africké kolébky osídlovat ostatní kontinenty. V Evropě a Asii vytlačili tito pralidé násilným konfliktem a vyšší plodností původní neandrtálce. Následně se přizpůsobili svému novému prostředí a postupně se působením takzvané lokalizované evoluce vyvinuli v dnešní lidské rasy.

Druhou pak je teorie „multiregionální evoluce“, podle níž se lidské rasy zrodily z postupného míšení různých proto-lidských poddruhů (*homo erectus*, neandrtálci atd.) před mnoha tisíci let. Tyto početné smíšené druhy následně prošly lokalizovanou evolucí, stejně jako tomu bylo u jediného předka v případě teorie „africké kolébky“.

Přestože bývají tyto teorie obvykle chápány jako protikladné, spojuje je základní předpoklad ideje pokroku. I když tak každá z nich připisuje lidstvu odlišný původ, obě vycházejí z předpokladu, že se lidstvo postupně stává lepším. A přestože evoluční teorie nutně neznamená, že lepší přizpůsobení se rovná také vyšší inteligenci nebo kráse, stala se tato myšlenka takřka nerozlučným společníkem většiny úvah o lidské evoluci.

Radikální tradicionalismus však modernistickou premisu lineární lidské evoluce zcela odmítá, podle jeho zastánců je totiž přesným opakem skutečného fungování vesmíru. Tradicionalisté věří, že všechny věci se počínají na vrcholku své velkoleposti, odkud postupně přes několik stádií upadají, až z nich nezůstane než stín jejich někdejší slávy – a tak tomu je i s lidskými bytostmi. Cílem této eseje je pokusit se vysvětlit, jak se toto pravidlo uplatňovalo v lidských dějinách, které tedy podle této teorie nejsou vzestupem k ovládnutí světa ze skromných počátků nějakého poloopičího prapředka, ale kronikou pádu z božské blízkosti až do současného, lidského, příliš lidského stavu.

K tomu však budeme nejprve muset trochu přiblížit radikálně tradicionalistické pojetí dějin. Podobně jako v případě dalších hlavních zásad tradicionalismu je i toto chápání historie považováno za zjevenou a následně *řetězem zasvěcení* předávanou pravdu (Guénon). Pro nezasvěcené je tradicionalistický náhled zajímavý svou vnitřní soudržností a schopností

mnohé objasnit. V následujících řádcích bych rád ukázal, jak tradicionalismus vysvětluje archeologické nálezy i historické záznamy a uvádí je do souladu také s pradávnými mýty. Moderní empirista nad těmito mýty nepochybně mávne rukou coby báhorkami primitivní představitivosti, což však jen vyvolává další otázku, neboť jde jen o další podobu pokrokářství, které tradicionalismus odmítá.

Cyklické dějiny

Radikální tradicionalismus nahlíží na lidskou historii totožně jako naši starověcí předchůdci takřka ze všech koutů světa. Místo lineárního modelu dějin pracovali starověcí lidé – ať už čirou náhodou nebo z nějaké hlubší příčiny (koloběh denní i noční oblohy) – s cyklickým pojetím času. Jasně to je z bytí i jen zběžného studia posvátných textů v podstatě každé civilizované rasy. Hinduismus vypráví o lidském úpadku napříč čtyřmi věky neboli jugami, z věku pravdy (*satjajuga*), až k temnému věku (*kalijuga*) – tento cyklus dohromady tvoří jeden velký věk (*mahájuga*). Řecký Hésiodos ve svém díle *Práce a dni* popisuje střídání zlatého, stříbrného, bronzového a železného věku, což odpovídá i perským mýtům. Starý zákon ukazuje, že toto cyklické pojetí bylo známé a užívané i u semitských národů. Ve snu chaldejského krále Nebukadnesara se objevila socha s hlavou ze zlata, hrudí a pažemi ze stříbra, stehny z bronzu a nohama a chodidly ze železa a hlíny, která se nakonec po úderu kamenem rozsypala. 1] Tak by se dalo pokračovat např. k Aztékům nebo Japoncům, uvedené příklady však všeobecnost cyklického pojetí dokládají dostatečně.

Starověké národy se ve svých posvátných učeních shodovaly také na tom, že se člověk s každým následujícím věkem stále více vzdaluje prvotnímu stavu naprosté dokonalosti. Ve zlatém věku totiž lidé žili v souladu s božskými bytostmi i absolutními, transcendentními zásadami, a tak se v té době jednotlivci těšili štěstí, celosti a takřka nesmrtelnosti a společnosti pak řádu a blahobytu. S nástupem stříbrného věku došlo k narušení této blaženosti a na její místo nastoupila nedokonalá existence, staré zásady byly postupně opouštěny, lidé; bozi, žijící dosud s lidmi a mezi nimi se od nich odtáhli a člověk se od kosmické harmonie začal stále více přiklánět k chaosu. Pro účely tohoto textu se budeme podrobněji věnovat zlatému a stříbrnému věku, jelikož právě v těchto prehistorických epochách prošlo lidstvo vývojem, jehož následkem je i současná rozmanitost duševních i fyzických forem.

Arktický zlatý věk

Zlatý věk byl po všech stránkách dokonalým obdobím: lidský život přímo usměřňovali bohové, takže byl spořádaný, plný hojnosti a blahobytu. Přestože byl zlatý věk tak dávno, že umístění tehdejší civilizace bylo dávno ztraceno, vzpomínka na něj žije v mytologické tradici většiny národů světa. Hésiodos popisuje v osmém stol. př. n. l. „zlatý věk“ takto:

*Žili oni za dnů Krona,
když panoval na nebesích;
žili oni jako bozi,
bezstarostné srdce v těle,*

*bez roboty, bez trampoty;
ani okem nevidali
mdlé staroby, ale věčně
na rukou i nohou stejní,
těšili se, jedli, pili, veškerého hoře prázdni –
a zmírali, jak by spánek
na ně chodil; bylo všeho,
bylo nazbyt, nezorána nesla plodonosná země
žeň bohatou, nelakomou 2]*

Hésiodos jako jeden z mála mluví přímo o zlatém věku a popisuje i jeho podobu. Vyjdeme-li však z jeho díla, nalezneme odkazy na totéž období i v dalších starobylých textech. Tak například v šesté knize *Mahábháraty* hovoří autor o hoře Méru „ze zlata“, kde „lidský život trvá deset tisíc let“ a „všichni obyvatelé mají zlatou pleť... žijí bez nemocí, zármutku a v neustálé radosti“. 3] Vykročíme-li pak za hranice árijské tradice, taoistická kniha *Liezi* ze čtvrtého století před naším letopočtem podle všeho také popisuje lidi zlatého věku:

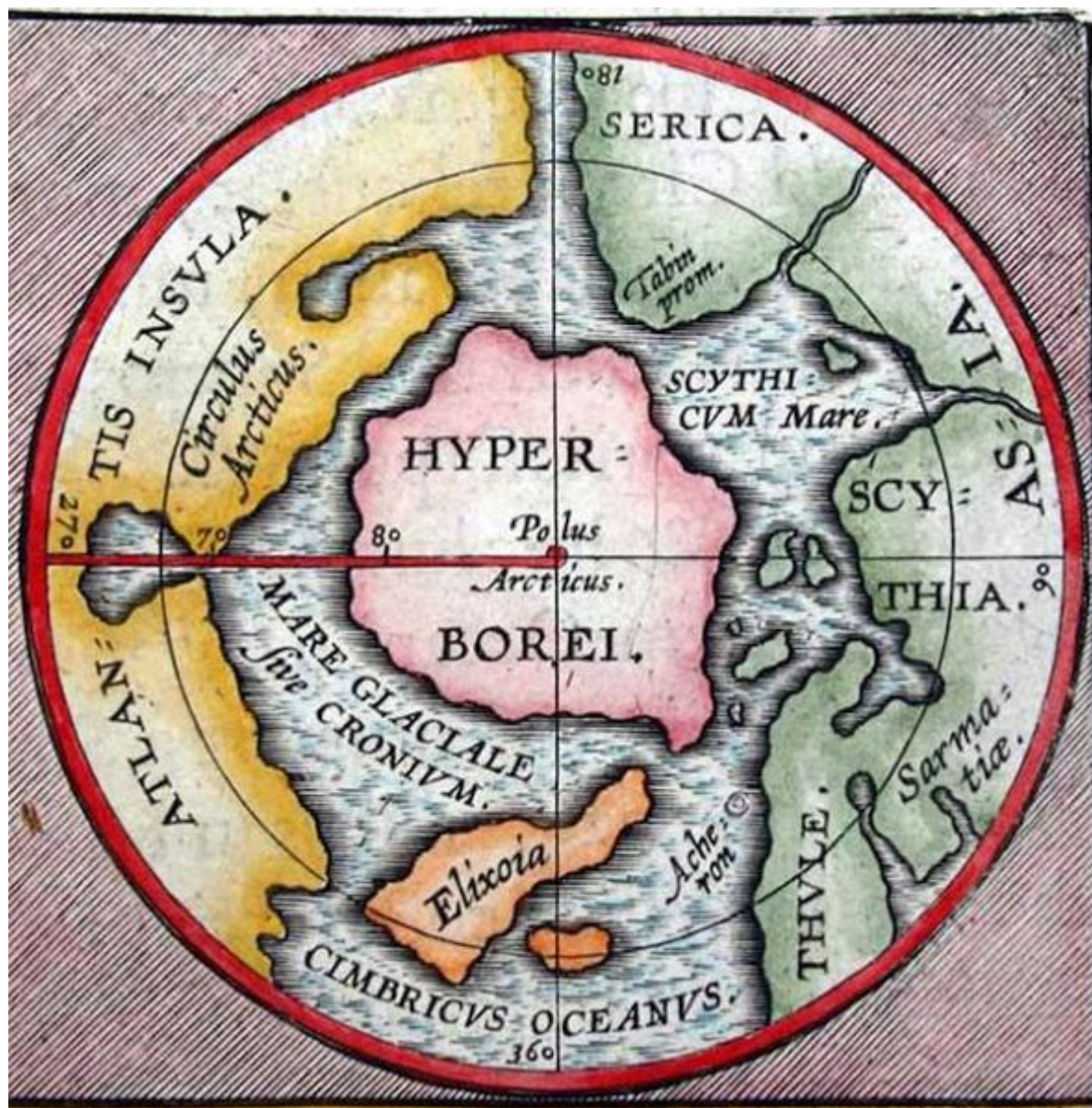
Byli stejně nedotčení emocemi lásky i náklonnosti, jako žárlivostí a strachem. Voda je neměla moc utopit a oheň popálit; rány jim nepůsobily bolest ani poranění, škrábání nebo lechtání necítili. Chodili vzduchem se stejnou jistotou jako po pevné zemi; na nebesích se cítili právě tak pohodlně jako v posteli. Jejich zrak pronikal závojem mraků i mlh, zvuk hromu nezaléhal jejich uši a fyzická krása neznepokojovala jejich srdce, hory ani údolí nebyly pro jejich kroky žádnou překážkou. Chodili jako bohové. 4]

A konečně máme také semitskou vzpomínku na zahradu Eden, kde se člověk z vůle Boží poprvé objevil na Zemi. Podle knihy *Genesis* žili tamější obyvatelé skoro tisíc let v rajske blaženosti. 5] Odkazy na tento neposkvrněný stav se objevují opakovaně, ať už v avestském popisu vzdálené minulosti v zemi Airjanem Vaédžó (kde lidé žili pod záštitou samotného boha stvořitele Ahury Mazdy), nebo v buddhistickém vzpomínání na Šambalu, jejíž název by se dal přeložit zhruba jako „země míru“ nebo „klidu“.

Na cestě po stopách procesu antropogeneze se nevyhneme nutnosti tento prvotní ráj někam lokalizovat. Při řešení této otázky se bohužel nemůžeme opřít o žádné hmotné archeologické důkazy, a tak nám nezůstane než se spolehnout výhradně na mýtické vzpomínky našich předků. Řekové této zemi „za pólem“, která „nezná nemoc ani stáří“ říkali Hyperborea, tedy „za severním větrem“. 6]

Hindský nacionalista a učenec Bál Gangádhar Tilak ve své knize *Arctic Home in the Vedas* (Arktický domov ve Védách) z počátku dvacátého století předkládá četná vodítka z védské a avestské literatury jako oporu pro svou tezi, že tento prvotní ráj se rozkládal na severním pólu. Tilak vysvětluje, že pokud člověk stojí na severním pólu, nebesa jako by se kolem něho otáčela „zleva doprava, podobná pohybu deštníku nebo klobouku zdviženého nad hlavu“. 7]

Vysvětluje také, že člověk by asi šest měsíců sledoval slunce neustále nad obzorem, načež by následovalo asi dva měsíce trvající období soumraku, dlouhé noci a nového úsvitu. Proto by se obyvateli pólu mohl celý rok jevit jako jediný den.

„Na žádném jiném místě severní zemské polokoule není možné užívat onen obraz Slunce jako kola valícího se po horizontu než v polární oblasti, kde se hvězdná obloha jako kotouč otáčí okolo hlavy pozorovatele.“ (H. Wirth, *Der Aufgang der Menschheit*, kap. „Pravlast árijské rasy“)

Po tomto výkladu hvězdných jevů se Tilak zabývá odkazy na ně v árijských textech. Tak se například v jedné pasáži *Mahábháraty* mluví o hoře Méru jako o místě, kde se „slunce a měsíc každý den otáčí zleva doprava, stejně jako hvězdy“ a „den a noc pro obyvatele toho místa dohromady tvoří celý rok“. 8] Přidává i výběr z povédkových *Manuových zákonů*, které říkají, že „(lidský) rok je božím dnem a nocí; a tak jsou rozděleny: severním průchodem slunce je den, jižním pak noc“. 9] Tilak argumentuje i náznaky z perské tradice. V Avestě se píše o „ohrazeném místě“ v Airjanem Vaédžó, kde „hvězdy, měsíc a slunce vycházejí a zapadají jen jednou (ročně) a rok se tam zdá být jako den“. 10]

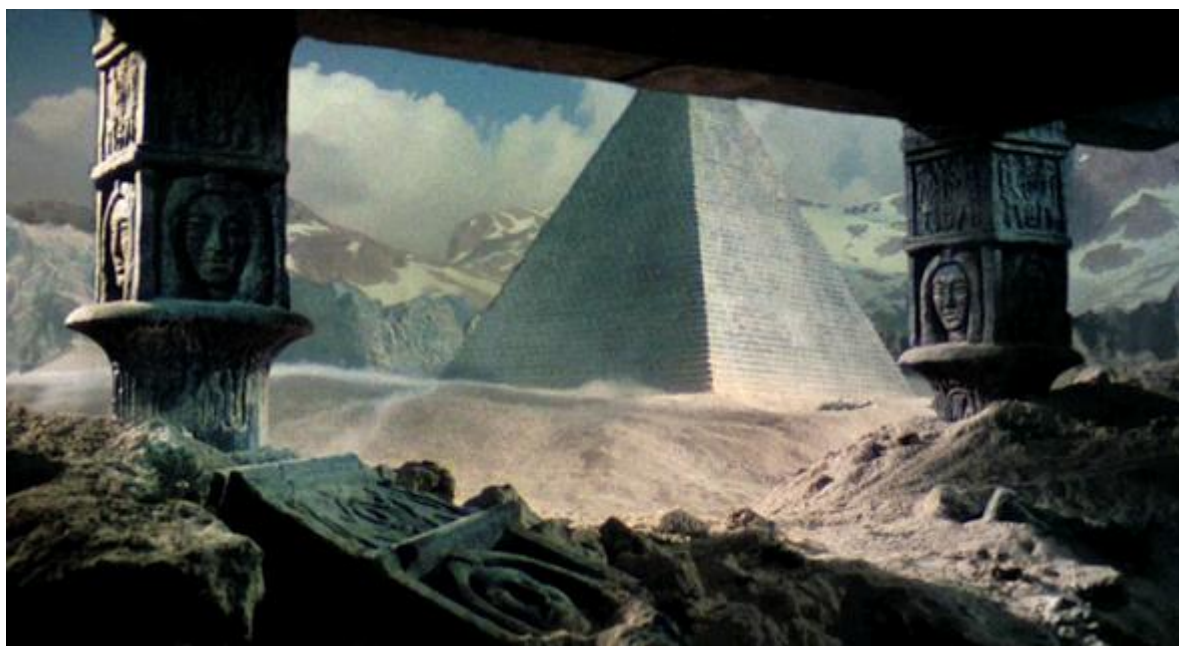
Severní pól je dnes neobyvatelný. Podle Tilaka však i moderní věda uznává, že kdysi v daleké prehistorii, snad ještě před ledovými dobami, se jednalo o pohostinnou, úrodnou zemi plnou života. Mezi zastánce této teorie patřil i geolog **James Geikie**, který roku 1893 prohlásil, že „mezi dobami ledovými panovalo podnebí s mírnými zimami a chladnějšími léty, takže se tropické rostliny a živočichové jako sloni, nosorožci a hroši vyskytovali i v polárních oblastech a navzdory přítomnosti četných predátorů zde pro život paleolitického člověka panovaly příznivé podmínky“. 11] **Joscelyn Godwin** potvrzuje, že takovéto podmínky skutečně mohly existovat, když „řada odborníků“ tvrdí, že „zemská osa nebyla vychýlená, ale otáčela se dokonale svisle k dráze jejího obíhání kolem slunce“, jak tomu bylo v „primordiálním věku“. 12]

Jelikož polární zlatý věk skončil dlouho před počátkem doložené historie, snahy umístit ho přesněji na časovou osu mohou být problematické. Tradicionalista **René Guénon** dospěl využitím hinduistických výpočtů k závěru, že se tento zlatý věk odehrál před skoro 65 tisíci lety. 13] Musíme tuto cifru upřednostnit před dvanácti tisíci lety odhadovanými Tilakem, jelikož jeho umístění by znamenalo datování následujícího stříbrného věku příliš blízko zaznamenané historii, než aby bylo možné – tím spíš, že čtvrtý, temný, věk „měl prý začít“ před pouhými šesti tisíci lety. 14] Navíc by to stanovovalo staří člověka na pouhých těžko uvěřitelných dvanáct tisíc let – involuční vývoj, kterým dospěl až do své moderní formy, se však za takto krátkou dobu nemohl plně stihnout odehrát.

Polární centrum a jeho zlatý věk z mnoha příčin, fyzických i metafyzických, nakonec potkal katastrofický zánik. **Julius Evola** ve svém opus magnum *Vzpoura proti modernímu světu* tvrdí, že jím bylo lehké vychýlení zemské osy, které vyvolalo kataklyzmatickou změnu podnebí. 15] Jejím následkem se polární oblasti staly pro většinu živočichů neobyvatelnými. Ve starověkých textech nalezneme četné zmínky o tomto vychýlení zemské osy. Taoistická tradice hovoří o „přerušení pilíře spojujícího nebesa a zemi“ (zemská osa fakticky je neviditelný pilíř spojující nebe se zemí), čímž vysvětluje, proč „se nebesa sklánějí na severozápad, takže slunce, měsíc i hvězdy putují právě do oné oblasti“. 16] Dalším příkladem nám budiž hebrejský příběh o zboření Babylonské věže, která také spojovala nebe se zemí. Avesta příchod změny podnebí vysvětluje v rozhovoru božského stvořitele s jeho učedníkem, králem Jimou: „A Ahura Mazda promluvil k Jimovi řka: ‚Ó vznešený Jimo, synu Vívahvantův! Na stvořený svět udeří smrtící zimy, a sníh bude ležet vysoko“. 17] Jelikož k této události pravděpodobně došlo už před desítkami tisíc let, odkazuje zřejmě k počátku jedné z ledových dob.

Další metafyzickou událost nám vysvětluje Starý zákon, když vypráví o tom, jak si „synové Boží“ hledali ženy mezi „lidskými dcerami“, a tak zplodili rasu mocných obrů, jejichž zlé chování, rozpalované tělesnými žádostmi, přimělo Boha srazit je silami živlů. 18] Tito synové jsou pravděpodobně tatáž stvoření jako „nebeští bohové“ obývající Airjanem Vaédžó, i další bohové a polobohové, kteří podle starověkých textů v tomto prvotním ráji žili. Z uvedených náznaků si tak lze o konci zlatého věku složit následující obraz: Lidé žili v souladu s božskými bytostmi v polárním ráji, dokud spolu nezačali navazovat sexuální svazky, z nichž vzešli mocní, polobožští míšenci. Tento čin byl takovým zásahem do kosmické rovnováhy, že došlo k vychýlení zemské osy. Tímto vyvolaná doba ledová pak proměnila někdejší ráj na ledovou pouštinu.

Po zničení Vaédža Árjú/hory Méru/Edenu/ Hyperboreje museli přeživší polobohové odejít na jih. I ve vyhnanství si ale uchovali paměť na svou arktickou domovinu, jak ukazují polární symboly jako svastika (lámaný kříž otáčející se kolem pevného bodu) a světový strom, který prorůstá světy jako osa a podle tradice spojuje Midgard (Zemi) se světy nad ním. Někteří osídlili části Severní Ameriky a sever Evropy, větší část se jich však přeskupila v Atlantiku, aby tam obnovili svou civilizaci.

Thule - Tula - Tullan, Země Slunce na Dálném severu, v představě filmového architekta pohádky Sindibád a tygří oči...

Máme-li spekulovat o rase těchto Hyperborejců, musíme se podívat na ty národy, které si uchovaly vzpomínky na původní domovinu. Hyperborejci mám na mysli arktickou rasu „lidí“, kteří žili mezi bohy. Není možné určit jejich rysy, jelikož je nesvazovala omezení hmotné existence: mohli tak být antropomorfičtí, éteričtí – nebo mezi těmito dvěma formami volně přecházet. Jediným vodítkem tak snad může být označení „zlatí“, jež by možná mohlo

odkazovat na oslňující plavovlasost. 19]

U všech výše zmíněných i dalších civilizací bychom se měli zabývat především elitními kastami, tedy kněžími a vojenskou aristokracií, u nichž se dochovala vzpomínka na Hyperboreu. U evropských árijských národů se jedná o úkol podstatně usnadněný hojností dostupných fyzických důkazů, tedy soch, fresek, rytin a kosterních ostatků. Předkové z antického Řecka a Říma, staré Germánie a Keltie, kteří si s sebou přinesli kult Dia, Saturna, Tuista či matky Danu očividně byli vysocí, statní, světlovlasí lidé severského původu se světlou pletí. Lékař ze čtvrtého století n. l. Adamantios nám přináší následovný popis raných Helénů: „Kdekoliv se helénská a iónská rasa zachovaly nesmíšené, setkáváme se s vysokými lidmi, statnými a vzpřímenými, se světlou pletí i vlasy; svaly mají pevné, paže rovné a končetiny dobře vyvinuté.“ 20]

Jak postupujeme dále na východ, důkazy sice svým množstvím řídnu, ale i tak vypovídají o mnohém. Bráhmani, s nimiž do Indie přišly i nejstarší dochované popisy zlatého věku na hoře Méru, náleželi k téže severské rase. Srovnáme-li mezi sebou moderního bráhmána nebo kšatriju a příslušníka některé z nižších kast, jako by u prvně jmenovaných byly v rodokmenech přítomny úplně jiné prvky. Bývají zpravidla vyšší a světlejší pleti, někteří dokonce mají modré či zelené oči a výjimečné i světlé vlasy. Lidé z nižších kast typicky bývají menší a tmavší, a i když mnozí z nich vykazují jemné kavkazoidní rysy, u jiných je patrný australoidní fenotyp. Kájiata ve druhém století př. n. l. píše, že bílí bráhmani „byli početní ve starších časech“, ale s jejich „potomky se dnes už setkáme jen zřídka“. 21] Kšatrijský šlechtic z šestého století před n. l. Siddhártha Gautama (Buddha) je v pálijském kánonu popisován s *abhi nála netto*, tedy „pronikavě modrýma očima“: typicky severským rysem.

Na Dálném východě se ocitáme ve zcela neárijském prostředí. Přesto však existují četné genetické doklady, že dlouho před dnešními mongoloidními obyvateli žili v západní 22] i východní 23] Číně vysocí a plaví běloši. Spolu s rasovým popisem Buddhy lze tak soudit na silný nordický vliv (nebo jim podobné bílé rasy) na čínskou kulturu. A protože buddhismus ovlivnil rozvoj japonské náboženské kultury, platí totéž i pro Japonsko.

Takto by se dalo pokračovat, ale snesli jsme snad dostatek důkazů, že nositeli nejstarší a nejjasnější vzpomínky na Hyperboreu byli vysocí, modroocí a ryšaví nebo plavovlasí běloši. Jeví se tak jako zcela opodstatněné uzavřít tím, že Hyperborejci, od nichž odvozovali svůj původ, pravděpodobně byli proto-nordickou rasou.

Atlantský stříbrný věk

Hésiodova báseň pokračuje zkazkami o druhém věku, „jemuž nebešťané říkají stříbrné roky“. 24] Člověka tehdy začaly sužovat nemoci a smrtelnost. Už totiž nežil v souladu s absolutními principy svých božských učitelů zlatého věku a bohy dokonce ani nijak „nectil“. 25]

Na úsvitu tohoto věku se obyvatelé Hyperboreje, nyní smíšení s lidskými a božskými prvky, vydali ze své zničené *Urheimat* na jih do země někde ve vodách Atlantiku. Zde založili proslulé město Atlantis, jako vzpomínku na dávnou podobu ztracené vlasti. Když se tu

zabydleli, pustili se do kolonizace dalekých zemí. Kolem „Héraklových sloupů“ (Gibraltar) pronikli hluboko do Středomoří. Zde se stali hegemony když „ovládali... zemi od sloupů až k Egyptu a Tyrhénii“. 26] Důvodně se lze také domnívat, že vyslali průzkumníky i do obou Amerik – Atlantida se totiž musela rozkládat mezi nimi a Evropou.

Protože tato civilizace vznikla dlouho před počátkem historických záznamů, je jakékoliv přesnější časově určení velice obtížné. Podle Platóna se Atlantida potopila devět tisíc let před jeho časem, zatímco Guénon opíraje se o védskou matematiku říká, že ke katastrofě došlo o celé tisíce let dříve. V takovém případě by však jednalo o ještě starší civilizaci. Nás ale více než datace zajímají rasové charakteristiky obyvatel Atlantidy.

Hyperborejští obyvatelé polární civilizace vypadali podle všeho značně seversky. Když se smísili s bohy, zrodili se z tohoto spojení podle Hésioda „zrůdní velicí muži“, které kniha *Genesis* nazývá obry (Nefilim). Jelikož moderní Seveřané patří k nejvyšším národům na světě – a to jsou jen úpadkem stížením potomci větších předků – nezní toto mytologické líčení nijak nepravděpodobně. Ze svazku bohů a lidí vzešli Atlantané zřejmě byli mnohem vyšší než i ti nejvyšší ze současných lidí a také svalnatější, právem byli tedy pokládáni za hrozné obry. Tuto myšlenku podporuje i *Bible*, v níž Hebrejci mluví o mužích národa Anakova (Anakim) jako o „Nefilech“ kvůli jejich nesmírnému vzrůstu („Giganti“), následkem čehož si vedle nich Hebrejci připadli jako „luční kobylinky“.

Takovíto obři však zřejmě nebyli běžní. Platón říká, že časem se „až příliš smísili se smrtelníky“, což by značilo, že v Atlantidě žili také lidé čisté hyperborejské krve. To také vedlo k nevyhnutelnému pádu Atlantis, stejně jako dávno předtím potkal pád Hyperboreu. Po generacích nekontrolovaného míšení se svými lidskými poddanými pozbyli atlantští obři své nadlidské velikosti a „viditelně upadli, jak pozbyvali nejvznešenější ze svých drahocenných darů“. 27] Když se tak stalo, znovu to masivně narušilo kosmickou rovnováhu. Soudě podle mýtů došlo k obrovskému zemětřesení, po němž se centrum stříbrného věku Atlantida potopilo do oceánu. Ukazují k tomu mezopotámské příběhy o velké potopě, jež pohltila první střediska kultů, nebo biblická potopa, z níž se zachránil Noe. 28]

Z atlantské krve vzešla rasa takřka naprosto připravená o své božství. Tito přímí předci moderních obyvatel severní Evropy (proto-nordici) si sice uchovali světlou pleť a pronikavý intelekt, ne však už svou titánskou velikost a sílu. Na úniku ze svého ztraceného království se vydali na východ i na západ a v hojném množství přibyli do Amerik a Evropy.

Toto tvrzení lze podepřít fyzickými a genetickými důkazy.

V první řadě existuje spojení mezi osmnáct tisíc let starou solutréenskou kulturou ve Francii a třináct a půl tisíce let starou cloviskou kulturou v Novém Mexiku. Archeologové Bruce Bradley a Dennis Stanford dospěli v roce 2004 k závěru, že výrobní metody při opracování kamenných industrií se u obou kultur nápadně podobají, zejména ve využití velice komplexní a vzácné techniky zvané *overshot flaking* (plošná retuš kamene oboustranným úštěpkováním). 29] Zjistili také, že zbraňová kultura objevená ve Virginii stará šestnáct tisíc let, se zdá být „technologicky na půli cesty mezi francouzským solutréenským stylem a hroty

z Clovisu“. 30]

Kromě toho tu ale jsou i genetická vodítka. Vědci našli v genetickém materiálu amerických Indiánů převážně mitochondriální DNA (mtDNA) haploskupin A až D, běžných v Asii. U nezanedbatelného podílu původních Američanů na východě USA se však objevuje i haploskupina X, přítomná u západoevropských populací a v některých oblastech Mongolska. Někdo by mohl namítnout, že přítomnost této mtDNA v Mongolsku vyvrací argument, že jako první osídlili Severní Ameriku běloši, což však při zvážení všech dalších důkazů musíme jasně odmítnout. Zkoumáním koster předkolumbovských Indiánů bylo zjištěno, že haploskupina X byla v genech této rasy přítomna už před příchodem dobyvatelů. 31]

Konečně jsou tu také kontroverzní tělesné pozůstatky „Muže z Kennewicku“. Tuto devět tisíc tři sta let starou kostru nalezenou ve státě Washington určil antropolog James Chatters jako kavkazoidního původu. Plastická rekonstrukce obličeje pak nápadně připomíná tvář britského herce Patricka Stewarta. 32]

Tyto útržky zdá se naznačují existenci rasy starší než mongoloidní původní Američané, která se z Atlantiku rozdělila na evropskou a americkou větev. Měli společné geny i metody výroby nástrojů, přizpůsobené dostupným zdrojům. Alternativní možností by pak mohla být migrace paleolitické rasy nejprve do Evropy, kde se z ní oddělila skupina, která následně migrovala dále na východ do Ameriky.

Děti z temnot

Když naši hyperborejští předkové poznávali svět, nejprve atlantickou oblast a posléze i její východní a západní sousední oblasti, setkávali se tam i se staršími existujícími kulturami. Protože zlatý i stříbrný věk skončily před desítkami tisíc let, náleželi tito původní obyvatelé pravděpodobně k nespočtelným hominidním druhům, včetně neandrtálců a lidí ngandongských (*Homo soloensis*). Ať už ale tito proto-lidé patřili k jakémukoliv druhu, vnímali je Hyperborejci jako chtonická, ze Země vzešlá stvoření zrozená z chaotických vod. Ve většině případů vedly vzájemné styky ke konfliktům, někde však oba druhy žily vedle sebe a dokonce se mísily. Tyto události se živě popsány dochovaly v různých mýtech hyperborejského původu: epický boj mezi Túatha Dé Danann (lidem bohyně Danu) a Fomoiry (lidem „z vod“); války Olympanů proti četným nestvůrným zplozencům Gáji (Země); nestabilní vztah Ásů (severských bohů nebes) a Vanů (trollové-trpaslíci, obři a další obludy); dokonce i anglosaský epos *Béowulf* rekapituluje tento motiv ve střetu hrdiny s Grendelem, pod vodami jezera žijícím humanoidním démonem.

Kdekoliv se nově příchozí usadili a začali se mísit s domorodci, objevily se nové rasy, ještě vzdálenější polobožské rase polární. A tak se naše rasa proto-nordických obrů zmenšila do různých hybridních plemen, lišících se od sebe navzájem vzhledem i vlastnostmi v závislosti na oblasti, v níž se usídlili, rase, s níž k míšení došlo a také v míře tohoto míšení. Z těchto smíšených svazků vzešly různé mongoloidní, semitské, australoidní a negroidní rasy, když poslední dvě značí asi největší odklon od původního hyperborejského fenotypu. Tam kde bylo míšení méně výrazné nebo kde působila adaptace na prostředí a další činitele, se objevily

bělošské rasy (tj. nordická, středozevní, alpská atd.).

Závěrem

Shrneme-li naše závěry, nebyla antropogeneze procesem evolučním, ale involučním. Před pětadesáti tisíci lety žila božská „zlatá“ rasa v harmonii s rasou vyspělých raných lidí se světlou pletí, plavými vlasy a očima v blaženém zlatém věku v zemi kolem severního pólu. V určité fázi se rasy začaly mísit, z čehož se zrodili polobožští obři. Když toto polární centrum při nástupu jedné z ledových dob zamrzlo, vedli tito polobozi přeživší lidi na jih do Atlantiku, někteří se usadili také v jiných zemích po cestě. Tito lidé tam narazili na původní rasy, s nimiž se nakonec smísili, pošpinili svou božskou přirozenost a dali vzniknout novému, stříbrnému věku, jež odpovídá atlantské civilizaci, živě popsané Platónem a zmiňované v mnoha tradicích jako „západní“ země. Vyslali průzkumníky po celém světě od Ameriky až po Dálný východ. Po mnoha tisících letech i tato druhá supercivilizace začala upadat následkem pokračujícího míšení polobohů s jejich lidskými společníky, z něhož vzešla proto-nordická rasa mladšího paleolitu.

Se zánikem Atlantidy se tyto bytosti, nyní už plně lidské přirozenosti, ale stále se stopou božské jiskry, vydaly hledat nový domov na východě i na západě. Při tomto druhém exodu, který odpovídá bronzovému věku, si část z nich našla ženy mezi místním obyvatelstvem a dále tak rozředila svou krev, zatímco jiní si svou čistotu zachovali. Ti také stáli u vzniku největších historických civilizací od Sumeru, védské Indie, Egypta, Řecka, Říma, Číny až po mnohem pozdější feudální státy západní Evropy. Smíšené národy vešly do historických letopisů jako Pelasgové, Mínojci, Etruskové, Hebrejci, Aramejci, Iberové a další chthonické etnické skupiny, podmaněné a zpravidla omezené jen na plebejskou kastu. Naneštěstí však nebyly ani výše jmenované říše ničím jiným než chatrným odrazem slávy původní hyperborejské civilizace. V dosažení jejich skutečného potenciálu jim totiž zabránily vládnoucí metafyzické podmínky doby jejich rozkvětu.

Dnes se tedy nacházíme v konečném stádiu temného věku, a jaký lidský typ se stane dědicem příští mahájogy, ještě není jasné; pokud však budou rasy světa pokračovat po cestě marnotratného míšení, božská jiskra, jež poháněla bělošské národy při budování největších civilizací dějin – dnes už přítomná tak vzácně – zcela vyhasne. Lidstvu pak nejspíš nezbude než předat pochodeň velikosti nějakému následnickému druhu.

Poznámky:

1] Dan. 2:35.

2] Hésiodos, *Práce a dni*, Brno 1950, s. 44. Podrobněji Ovidius, *Proměny*, Praha 1974, s. 23 a násl. (kap. „Čtvero věků“); o zlatém věku rovněž Vergilius, *Aeneis*, Praha 1970, s. 246 (VIII, 320-348). Jako poslední opustila lidstvo Díké (Spravedlnost) až v železném věku...

3] *Mahabharata*, 6.1.6.

4] *Lieh-Tzu*, *The Book of Lieh-Tzu*, trans. Lionel Giles (1912), 36.

5] Gen. 5:5.

6] Pindar, *Pythian Odes*, 10.29, 10.41.

- 7] Lokamanya Bal Gangadhar Tilak, *Arctic Home in the Vedas* (Poona City, India: 1903), 43.
- 8] *Mahabharata*, 3.7.163. Quoted in Tilak, 64.
- 9] *The Laws of Manu*, 1.67. Quoted in Tilak, 63.
- V češtině *Manuův zákoník*, Praha 2012, s. 45: Rok je „den“ a „noc“ bohů, rozdělený na dvě poloviny – „den“ panuje, když slunce míří k severu, „noc“, když míří k jihu.
- 10] *Vendidad*, 2.40. Quoted in Tilak, 350.
- V češtině *Oběti ohňům*, Praha 1985, s. 144: „Jen jednou v roce tam vidí lidé zapadat a vycházet hvězdy a měsíc a slunce, a ti obyvatelé pokládají jeden rok za jeden den.“
- 11] James Geikie, *Fragments of Earth Lore: Sketches and Addresses, Geological and Geographical* (1893), 266. Quoted in Tilak, 22–23.
- 12] Joscelyn Godwin, *Arktos: The Polar Myth in Science, Symbolism, and Nazi Survival* (Kempton: Adventures Unlimited Press, 1996), 13.
- Český překlad vyjde u **nakladatelství Horus**.
- 13] René Guénon, *Traditional Forms and Cosmic Cycles* (Paris: Gallimard, 1970), 24.
- 14] René Guénon, *The Crisis of the Modern World*, trans. Marco Pallis (Hillsdale: Sophia Perennis, 2001), 7.
- Česky: *Krise moderního světa*, Praha 2002, s. 15.
- 15] Julius Evola, *Revolt Against the Modern World* (Rochester, Vt.: Inner Traditions International, 1995), 189.
- Česky: *Vzpouřa proti modernímu světu*, Zvolen 2020, s. 316.
- 16] *Lieh-Tzu*, 79.
- 17] *Vendidad*, 2.22.
- 18] Gen. 6: 2–7.
- 19] Julius Evola, *Revolt Against the Modern World*, 185. Evola v kapitole „Zlatý věk“ říká, že zlato symbolizuje božskou přirozenost bohů, která je „věčná, solární a jasná“. Nevidím však důvod automaticky odmítat možnost, že by se to mohlo vztahovat k něčemu fenotypickému. Česky viz *Vzpouřa proti modernímu světu*, táž kap. Fenotyp pak dokládá především antická literatura a plastika. „Klasičtí básníci, od Homéra k Euripidovi, jsou posedlí tím, že nám hrdiny líčí jako velké a světlovlasé. Veškerá plastika, od archaické po helénistickou, dává bohyním a bohům, snad s výjimkou Dia, zlaté vlasy a nadlidskou figuru,“ píše F. Faure (*La vie quotidienne en Grèce au temps de la guerre de Troie*, s. 48) a hned dodává, že průměrný typ byl úplně jiný, což svědectví jen umocňuje: nordický typ byl ideálem, protože byl typem panské vrstvy. Achilleus, Meneláos a jiní „bohům rovní“ homérští hrdinové jsou zkrátka světlovlasí (v Mertlíkové překladu „ryšaví“). Přesto si v souvislosti s věky ještě připomeňme spíše Platónovo vypravování: „...bůh, když vás vytvářel, přimísil těm z vás, kteří jsou schopni k vládě, při jejich vzniku zlato, a proto jsou nejvzácnější; těm, kdo jsou pomocníky, stříbro; železo pak a měď rolníkům a ostatním dělníkům.“ (Ústava 415) Apollón, Hyperborejec se zlatými vlasy (chrysokomos), je především „světlorodý“, temnotu prosvěcující.
- 20] Hans F. K. Günther, *The Racial Elements of European History*, trans. G. C. Wheeler (London: Methuen, 1927), 157.
- 21] R. P. Chanda, *The Indo-Aryan Races: A Study of the Origin of Indo-Aryan People and Institutions*, Part I (Rajshahi: Varendra Research Society, 1916), 24.
- 22] „Genetic Testing Reveals Awkward Truth About Xinjians’s Famous Mummies,“ *Khaleej Times Online*, April 19, 2005.
- 23] Li Wang et al, “Genetic Structure of a 2500-Year-Old Human Population in China and Its

Spatiotemporal Changes," *Molecular Biology and Evolution*, 17 (2000): 1396–1400.

24] Hesiod, *Works and Days*, 1.175.

Česky: Hésiodos, „Práce a dni“ (128-143) v: *Železný věk*, Praha 1976, s. 13-14: „Druhé pokolení, už stříbrné, o mnoho horší (...) ani vzrůst, ani mysl už nemělo jako to zlaté...“

25] Hesiod, *Works and Days*, 1.189.

Česky tamt.

26] Plato, *Timaeus*, 25.

Česky: *Timaios / Kritias*, Praha 1996 (2. vyd.), 25: „A na tomto atlantském ostrově povstala veliká a neobyčejná královská moc, panující nad celým ostrovem i nad mnoha jinými ostrovy a částmi pevniny; mimo to pak ještě na této straně k nám vládli na Libyi až po Egypt a nad Evropou až po Tyrhénií.“

27] Plato, *Critias*, 120.

Česky tamt., 121a a nasl.: „Ale když božská částka v nich mizela, směřujíc se opět a opět s mnohým živlem smrtelným, a povaha lidská nabývala převahy, tehdy již nemajíce síly snášeti vezdejší statky, kazili se a ohyzdnými se jevili tomu, kdo dovedl viděti, protože ztratili nejkrásnější z nejvzácnějších statků.“

28] „A Sumerian Myth: The Deluge,” trans. S. N. Kramer, *The Ancient Near East*, ed. James Pritchard, vol. 1 (Princeton: Princeton University Press, 1953), 29.

29] Bruce Bradley and Dennis Stanford, “The North Atlantic ice-edge corridor: a possible Paleolithic route to the New World,” *World Archaeology* 36 (2004): 465.

30] „Stone Age Columbus - programme summary,” BBC, November 21, 2002.

31] Maggie Villiger, „Tracing the Genes,” PBS, July 20, 2004, .

32] Timothy Egan, „Old Skull Gets White Looks, Stirring Dispute,” *The New York Times*, April 2, 1998.

Článek Michaela Bella *Man's Devolution Across Cycles: Radical Traditionalism on Anthropogenesis* vyšel na stránkách Counter-Currents Publishing 1. března 2011.

Poznámka DP

Zakladatelem „polární teorie“ je zřejmě W. F. Warren z bostonské univerzity, který ji v knize *Paradise Found: the Cradle of the Human Race at the North Pole* (Ráj nalezen – kolébka lidské rasy na severním pólu) z roku 1885 na více jak pěti stech stranách dokládá ryze pozitivistickou metodou poznatky vybranými snad ze všech vědních oborů (astronomie, geologie, klimatologie, botaniky, zoologie, antropologie, etnologie, dějin kultur a náboženství atd.). Však také Tilak v úvodu své vlastní práce označuje Warrena za svého předchůdce („Dr. Warren, the President of the Boston University, has anticipated me, to a certain extent, in his learned and suggestive work...“). V Německu Warrenovu a Tilakovu tezi popularizoval v roce 1906 Georg Biedenkapp knihou *Nordpol als Völkerheimat* (Severní pól jako domovina národů). Když v roce 1928 vydal Herman Wirth svůj proslulý *Der Aufgang der Menschheit* (Vzestup lidstva), nebyla tedy, přinejmenším ve völkisch-prostředí, polární teorie dávno neznámou. O jejím rozšíření mj. svědčí, že ji v *Der Mythos des 20. Jahrhunderts* (1930) cituje Alfred Rosenberg: „Když Ahura Mazda říká Zarathuštrovi ‚jen jednou v roce vidí zapadat a vycházet hvězdy, měsíc a slunce; a obyvatelé považují za den, co je rok,‘ je to dávná vzpomínka na severní domovinu perského boha světla, neboť jen v polární oblasti trvají den a

noc po šest měsíců..." (kap. I, s. 25 „Geburt des Sonnenmythus“). Po roce 1945 si oficiální archeologie ovšem „začala klást jiné otázky“, „hledat jiné odpovědi“ a nikdo z jejích představitelů si pochopitelně nehodlá zadat s nějakou „nacistickou pavědou“ (vždyť i nezbytná „geopolitika“ se pro tuto asociaci nazývá „politickou geografii“). Polární teorie proto zamrzla. Její konzervované plody však v každé další generaci přilákají několik málo nekonformních či poetických myslí... Nicméně fakta zůstávají a povědomí o nich se při okraji udržuje i u nás, jak ukazují např. tyto řádky Zdeňka Kratochvíla (*Lesk a bída astrologie*):

Od Anaximena po Archeláa se staroevropské kosmologické podání racionalizuje a poněkud přizpůsobuje středomořským poměrům. Přes všechny úpravy (zvl. „šikmost“) se ale vše stále odvozuje z pohledu, který odpovídá podstatně vyšším zeměpisným šířkám polární oblasti. Je to jen náhoda, že Řekové sami spojují původ své kultury s dávným příchodem „Hyperborejců“, čili „dalekých Severanů“, a že jejich dávní hrdinové jsou plavovlasí?

*

K pravé lokalizaci duchovních center a božských vzorů nejlépe viz Henry Corbin, *Mundus imaginalis (aneb) Imaginární a imaginální*, Praha 2007.